МІЖНАРОДНИЙ БЕСТСЕЛЕР

ГОСТРОСЮЖЕТНА ЕКРАНІЗАЦІЯ ВІД ВОЛОДАРЯ «ОСКАРА» СТІВА МАККВІНА

Доллі, Лінда, Белла та Ширлі зробили неможливе: завершили справу, яка вартувала життя їхнім чоловікам. Вони побували в самому пеклі. Здавалося б, жінкам таке не під силу. Так, якщо мова про звичайних домогосподарок — але не про вдів, які жадають помсти. Утім, незважаючи на успіх справи, найважчі випробування тільки починаються. Доллі дізнається, що її чоловік Гаррі Роулінс насправді живий, до того ж він зрадив її. Йому потрібні гроші — і він уже знає, де вони, й готовий убивати. Але жінки більше не можуть ховатися, вони втомилися постійно тікати. Треба назавжди викреслити Гаррі зі свого життя. Чи зможуть вони перехитрити цього кримінального генія?

ЗАПАМОРОЧЛИВИЙ СЮЖЕТ. ЧІПЛЯЄ.

Weekly Publisher

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7114-2

9 786171 271142

Лінда Ла Плант

ВДОВИ. ПОМСТА

Лінда Ла Плант

ВДОВИ

ПОМСТА

Lynda
La Plante

WIDOWS'

REVENGE

A NOVEL

Лінда
Ла Плант

ВДОВИ

ПОМСТА

РОМАН

ХАРКІВ 2020
КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Л12

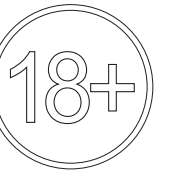

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Немайнові права автора застережено

Друкується в Україні за сприяння
“The Van Lear Agency” і “Bonnier Books UK”

Уперше видано англійською за назвою «WIDOWS’ REVENGE»
видавництвом *Bonnier Zaffre, London*

Перекладено за виданням:
La Plante L. Widows’ Revenge : A Novel / Lynda La Plante. —
London : Zaffre, 2019. — 384 p.

Переклад з англійської *Наталії Третякової*

Дизайнер обкладинки *Аліна Бєлякова*

© La Plante Global Limited, 2019
© Depositphotos.com / vladimir-gappov@yandex.ru, обкладинка, 2020
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

ISBN 978-617-12-7114-2
ISBN 978-1-78576-828-6 (англ.)

У попередній частині

Після невдалої спроби пограбування інкасаторського фургона та жахливого вибуху три обвуглені тіла були ідентифіковані як Джо Піреллі, Террі Міллер і Гаррі Роулінс.

Доллі Роулінс, удова Гаррі, геть спустошена. Вона двадцять років надихатися не могла на свого чоловіка. Він був славнозвісним і шанованим злочинцем, і після його смерті вона залишається неспроможною впоратись із життям без нього.

Потім Доллі знаходить ретельно обмислені плани чоловіка щодо пограбування ще одного інкасаторського фургона. З іншими вдовами — Ширлі та Ліндою — у них мало спільного, окрім їхнього горя, але вона переконує жінок приєднатися до неї, тож вони починають готуватися до пограбування, запланованого Гаррі.

Спершу інші вдови думають, що Доллі несповна розуму. Але обіцяні гроші змушують їх повірити, що вони готові втілити той план. Доллі розуміє: щоб їм усе вдалося, потрібна четверта людина — водій, який допоможе вшитися з місця злочину.

Серед планів Гаррі Доллі знаходить адресу Джиммі Нанна й вирішує навідатися до нього. У його пошарпаній квартирі вона зустрічає Труді Нанн — матір маленької дитини. Доллі прагнула народити дитину від Гаррі, але в неї сталася низка трагічних викиднів, через які вона дуже страждала. Труді юна, знервована — і шокована Доллі розуміє, що її чоловік Гаррі досі живий. І на свій жах вона усвідомлює, що Гаррі є батьком дитини Труді.

Ця жахлива зрада розпалює рішучість Доллі й далі дотримуватися плану. Тепер це стає помстою. Белла О'Рейлі

приєднується до них як водій для втечі, і четверо жінок успішно здійснюють небезпечне пограбування.

Після цього нальоту Доллі ховає більшу частину грошей у роздягальні школи при монастирі, розділивши решту на суми, достатні, щоб кожна з дівчат змогла втекти до Ріо. Доллі перехитрила Гаррі Роулінса, який не може повірити, що його віддана, любляча дружина показала себе рівною йому, якщо не більш майстерною злочинницею, ніж він сам.

На початку книжки *«Вдови. Помста»* жінки живуть розкішним життям у Ріо, чекаючи на слушний час, щоб забрати свої гроші.

Але їм страшно, що «мертвий» Гаррі Роулінс прийде по них.

Розділ 1

Белла порадила містера Джерроу як одного з найкращих у Лондоні пластичних хірургів, тож Доллі записалася до нього на прийом. Вона була трохи ошелешена, побачивши в приймальні ще п'ятьох жінок, які теж чекали на зустріч з ним, — це нагадувало конвеєрну стрічку. Але їй подобалося потайки зиркати над своїм глянсовим журналом, намагаючись зрозуміти, навіщо тут кожна з пацієнток. Іноді це було очевидно: ніс варто вкоротити на кілька сантиметрів, слід би позбутися мішків під очима. Але їй було справді цікаво, як тут опинилися дві жінки, що сиділи в кутку. Навіщо морочитись із пластикою носа, якщо твоє обличчя повністю приховане за чорним *нікабом*[1]? «Принаймні їхні чоловіки бачать обличчя, коли вони знімають нікаб», — міркувала вона.

Чоловік. Щоразу, згадуючи це слово, Доллі відчувала, як щось стискається внизу живота. Давненько вже вона так не називала свого «чоловіка»...

— Місіс Роулінс?

Обличчя секретарки, що розмовляла з легким французьким акцентом, вочевидь, ніколи не потребувало жодної пластики.

— Містер Джерроу готовий вас прийняти.

Кабінет був так само бездоганний, як і приймальня, від світло-зеленого килима й ефектного стола до ідеально допасованого антикварного, з плетеним сидінням крісла для пацієнтів, оздобленого різьбленими візерунками. Сам містер

---

[1] Нікаб — мусульманський жіночий головний убір, що закриває все обличчя, крім очей. (*Тут і далі прим пер.*)

Джерроу мав дуже гарний вигляд, але він здавався занадто охайним; можливо, з його власним обличчям теж попрацювали? Він був дуже тихий, говорив заспокійливим голосом.

— Я хочу підтяжку обличчя, — просто сказала Доллі.

— Розумію, — відповів він. — Повну підтяжку, місіс Роулінс?

Доллі кивнула.

Він устав із-за стола й підійшов до неї. Узяв її за голову, розглядаючи очі та шию, і дотик його рук до обличчя здавався прохолодним.

— Під час цієї операції, — пояснював він своїм заспокійливим голосом, — шви будуть накладені за вухами. Лінія росту волосся залишиться такою, як зараз. Ми накладемо шов отут... — він показав біля очниці, — і тут, — вона відчула його легкий, мов пір'їнка, дотик під правим оком.

Лікар повернувся за стіл і взявся гортати її картку, розглядаючи фотографії, зроблені раніше того ж дня — спереду, справа, зліва, — зиркаючи на Доллі, а потім знову на світлини.

Нарешті закрив картку.

— Ви овдовіли шість місяців тому?

Доллі кивнула. Вона вже надавала цю інформацію.

— І ви не маєте родичів, сім'ї?

Доллі похитала головою. Це вона також йому вже розповідала.

Містер Джерроу постукав по столу тоненьким загостреним золотим олівцем.

— Ви розумієте... — Він примовк. — Ви розумієте, що жодна пластика не допоможе зовсім уникнути старіння?

Доллі кивнула. Це теж уже обговорювалося.

— Але ж ви зможете зробити мій вигляд молодшим, хіба ні, містере Джерроу?

Він підвів очі й усміхнувся їй відкрито й лагідно.

— Ви були заміжньою протягом двадцяти п'яти років?

Доллі підтвердила:

— Так.

— Либонь, утрата була... дуже великою.

— Так, — відповіла Доллі. — Була.

Він злегка кашлянув і знову розгорнув її картку.

— Ви кохали свого чоловіка, місіс Роулінс? — Він гортав сторінки.

Це запитання заскочило її зненацька.

— Чому ви мене запитуєте про це? — мовила вона. А потім дуже тихо, тремтливо додала: — Я його кохала.

Вона ледве впізнала власний голос.

Містер Джерроу підвів очі й злегка схилив голову.

— Даруйте?

— Я його кохала.

Він кивнув. Його світло-блакитні очі, здавалося, дивляться просто крізь неї.

— То його смерть, либонь, стала для вас дуже великою втратою.

Доллі відчувала, як повітря виходить з її тіла.

— Так, — мовила вона. — Так, так. Це була дуже велика втрата для мене.

* * *

Гаррі Роулінс ступив з терміналу в залите сонцем Ріо. Промені світла відбивалися від його дзеркальних сонцезахисних окулярів, і він відчував, як піт ззаду стікає по шиї під зім'ятий лляний костюм. Він перекинув свою невелику сумку з однієї руки в другу й пробіг очима по рядах припаркованих автомобілів.

* * *

Джиммі Ґлазьєр відчував незвичну важкість внизу живота. Ось він, Гаррі Роулінс, що постав із мертвих. Пухке, блискуче від поту обличчя Джиммі осяяла усмішка, він махнув рукою й побачив, що Роулінс дивиться на нього. Джиммі, маневруючи між припаркованими машинами, підійшов до Гаррі. Він почувався мов дитина: емоції переповнювали його, і він тільки й зміг вимовити:

— Радий тебе бачити, Гаррі. Ласкаво прошу до Ріо.

Джиммі завжди захоплювався Гаррі Роулінсом. Той був сіллю землі, видатним чоловіком — і хоча він лише раз працював на Роулінса, проте двічі звертався до нього по допомогу, і той не відмовив йому. Отримавши телеграму, Джиммі відчув, що це його нагода віддячити. Коли вони рушили до автомобіля Джиммі — пошарпаного старого «б'юїка», який він купив, щойно приїхавши до Ріо, — Роулінс був на диво мовчазний. Він обійшов автомобіль не з того боку, і Джиммі довелося весело підказати: «Та ні, Гаррі, сюди!» — перш ніж той нервово відкрив пасажирські дверцята. Потім він незграбно взяв сумку Роулінса — ніяковіючи, ніби той був страшенно почесним гостем, — і запитав, чи є ще багаж.

Роулінс похитав головою.

— Ні, тільки ця одна сумка.

Джиммі обережно поставив її в багажник і застрибнув на водійське місце. У салоні автівки було спекотно, мов у лазні, Роулінс одразу ж опустив вікно, і Джиммі зробив те саме, а потім сперся рукою на спинку сидіння й глянув на Гаррі.

— Почувши ті новини, я просто не міг у них повірити, — сказав він, хитаючи головою. — Ти втратив гарну команду, добрячих хлопців, Гаррі. Боже, я думав, що тебе не стало разом з ними!

Роулінс різко обірвав його:

— Ми можемо вже звідси забратися, Джиммі? З мене піт ллється, мов з кабана.

Кондиціонер не працював, і коли автомобіль влився в транспортний потік, вітер, що вривався у відчинені вікна, охолоджував кепсько. Джиммі не міг прочитати виразу на обличчі Роулінса за його дзеркальними окулярами, але, незважаючи на пекуче сонце, був щасливий. Він віз у своїй машині видатного чоловіка, містера Роулінса, що приїхав пожити в нього вдома, у Ріо.

Вони спустилися схилом від Сан-Паулу й попрямували до центру міста, минаючи витончені вілли з тінистими

терасами та басейнами, напівприховані за важкими огорожами, пальмами й чагарниками. Джиммі пригальмував біля світло-рожевої вілли з міцними на вигляд сталевими воротами, щоб пропустити через дорогу облізлого собаку, і рушив далі.

* * *

Уздовж під'їзної дороги до рожевої вілли вишикувалися пишні пальми. Вона проминула гараж і звернула за ріг будинку, де навколо басейну стояли п'ять шезлонгів з парасольками. Тиха музика «Тіхуана Брасс» долинала з невеликого транзистора біля одного з шезлонгів, на якому простяглася жінка, обмащена олією для засмаги.

Лінда Піреллі.

Вона взяла радіо, покрутила ручку налаштування, щоб знайти іншу станцію, але натрапила лише на гамір голосів мовою, якої не розуміла. Тож крутила ручку, доки знову не заграла «Тіхуана Брасс», а тоді пожбурила радіо до басейну, де воно якусь мить побулькало, перш ніж піти на дно.

Згори, з балкона над басейном, Ширлі гукнула:

— Ліндо! Можеш підійти на хвилинку? Я все бачила!

І пішла назад до спальні. Обидва ліжка були вкриті охайно складеними стосами одягу, підготованими, щоб напакувати відкриті валізи. Ширлі була нафарбована, з бездоганно вкладеним волоссям, у шовковій сорочці, трусиках і панчохах з поясом, у туфлях на височенних підборах. Вона взялася ретельно й методично заповнювати валізи.

Лінда увірвалася в спальню.

— Чого ти хочеш? — Вона оглянула шухляди. — О, ти нишпорила в моїх речах!

— Я не нишпорила у твоїх речах, — відповіла Ширлі. — Я лише хочу повернути ту синю сорочку, яку ти вчора позичила. Куди ти її поділа?

Лінда підійшла до комода, порилася в безладній купі одягу й дістала зім'яту сорочку.

— Ось, забирай!

Ширлі поглянула з огидою.

— Забудь, можеш залишити собі!

Лінда беркицнула на ліжко й похмуро спостерігала, як Ширлі далі складає красиво позгортаний, хрумтливий, новісінький одяг.

— Тобі вистачить тих довбаних валіз? — пирхнула вона.

— Так, вони гарненькі, правда ж? — з усмішкою відповіла Ширлі. — Бачиш, усі зі штучної шкіри, під крокодилову.

Лінда підняла одну.

— Ох, вона важить цілу тонну, а ти туди ще навіть довбані клінекси[1] не поклала. Скільки вони коштують?

Ширлі зиркнула на годинник — цифри, здавалося, розпливалися. Слід їй було купити інший, «Картьє».

— Ми з Беллою розминемося. Треба йти.

— То як будеш добиратися до аеропорту?

Ширлі повернулася до своїх валіз.

— Я викликала таксі. Але Белла сказала, що приїде сюди провести мене.

— Так, а ще вона обіцяє, що навчить мене плавати! — Лінда впала назад на ліжко.

— Ліндо, киш звідси! — гаркнула на неї Ширлі. — Іди сядь отам!

Набурмосившись, Лінда пішла до стільця й закинула ноги на край туалетного столика.

Ширлі обернулася.

— До речі, там бачок знову переповнився. Коли ти вже щось зробиш із тими грошима? Белла купила діаманти. Чому б тобі теж не купити діаманти? Я маю на увазі... я свої гроші обміняла на долари. Що сказала Доллі? Розміняти готівку якомога швидше. Ті гроші можна відстежити, Ліндо!

Лінда нахмурилася.

---

[1] «Клінекс» — бренд виробів з паперу: косметичні серветки, туалетний папір, паперові рушники, підгузки тощо.

— Займуся цим завтра.

Потім вона взялася розкручувати баночки з кремами, уже охайно складені Ширлі в косметичку. Занурила в одну з них палець і почала втирати лосьйон собі в обличчя.

Ширлі осудливо поглянула на неї.

— Не треба це літрами лити на обличчя, Ліндо. Це «Бджолине маточне молочко» з вітаміном Е. Потрібна лише маленька крапелька.

Лінда відійшла від туалетного столика.

— Пробач, пробач, пробач. Бджолине маточне молочко! Господи, Ширлі, налити сечу комарів у пляшку — ти і її купиш, якщо тобі скажуть, що вона корисна для обличчя!

Ширлі знову поглянула на годинник.

— Цікаво, де Белла?

— Так, я весь ранок прочекала біля того басейну.

Ширлі зиркнула на неї.

— Знаєш, ти обгоріла. Поглянь на свою шкіру. Це для неї страшенно шкідливо, Ліндо. Я тобі вже казала, що не треба стирчати на сонці: у тебе буде рак.

— Маячня.

Лінда сіла на ліжко. Якийсь час вона дивилась, як Ширлі закінчує складати речі, а потім жалібно спитала:

— Чому мені не можна поїхати з тобою, Ширл?

Ширлі обернулася. Вони це вже обговорювали.

— Ти не їдеш зі мною, і це остаточне рішення. Доллі сказала розділитися — і саме так ми й зробимо!

Лінда перекривила її:

— *Доллі сказала розділи-и-итися*! А ще Доллі казала: «Жодних таксі на віллі». Ну, на це ти просто плюнула, еге ж? Вона сказала: жодних таксі, жодних машин. А Белла знай катається туди-сюди на своєму «роллс-ройсі»…

Про вовка промовка — вони почули хрускіт гравію на дорозі. Лінда кинулася на балкон.

— Ось і вона. Господи, ким вона себе вважає, Ширлі Бессі? Поглянь лиш на неї!

Лінда дивилася, як Белла виходить з білого «роллс-ройса». Вона мала приголомшливий вигляд.

Це було найдивовижніше в Беллі — вона, можливо, була хвойдою, жила на вулицях, але, Боже правий, вона таки мала смак. Знала, чого хоче, і отримувала це — а хотіла вона завжди найкращого.

Лінда вигукнула:

— Доллі сказала: жодних таксі та жодних автомобілів на віллі! Ну, варто визнати, ти збіса непомітно з'явилася!

Ширлі закінчила з валізами й тепер оглядала жакет.

— Ти на ньому сиділа, Ліндо. Поглянь: зім'яла. — Вона ступила в спідницю та застебнула блискавку.

— Спущу для тебе парочку валіз.

Лінда непевним кроком зійшла сходами вниз, похитуючись під вагою двох валіз, і кинула їх перед «роллсом».

Белла спантеличено подивилася на них.

— Ой, — мовила вона, — неймовірно! У нас однакові валізи — тільки різних кольорів.

Лінда потупцяла назад у будинок, не зважаючи на неї, аж тут і Ширлі з'явилася з валізою номер три.

— Що це з нею таке? — запитала Белла.

Ширлі стенула плечима.

— Не знаю, вона іноді поводиться так, ніби в неї скалка в дупі.

Белла підборіддям указала на водія.

— Усе гаразд: він не розуміє англійської.

Ширлі кивнула.

— Ой, ну що, дякую, що приїхала.

Белла простягла їй невеличкий пакуночок.

— Це тобі, мала. Бережи себе!

Ширлі розгорнула крихітний медальйон, прикрашений літерою «S», викладеною з діамантів, — дібраний з великим смаком і, без сумніву, дуже дорогий.

— Дякую, Белло, він чудовий, — всміхнулася вона.

Белла всміхнулася у відповідь.

— Ну, мала, добре розважся в Лос-Анджелесі. Якщо поводитимешся, як я, так і буде!

Ширлі схопила її за руку.

— Я сподіваюся, що тобі все вдасться, Белло. Він суперовий хлопець.

Белла кивнула.

— Так, він такий, Ширлі. У нього є все, чого я лише хотіла. Я ще ніколи в житті не була такою щасливою.

Жакет Ширлі раптом вилетів з балкона й приземлився на дах машини.

Ширлі крутнулася навколо себе.

— Не обов'язково було це робити, Ліндо! — Вона повернулася до Белли. — Знаєш, вона досі не розміняла свої гроші! Вони досі в бачку, я через них спідницю намочила.

Белла з усмішкою похитала головою.

— Я потім поговорю з нею.

Лінда з'явилася з валізою номер чотири.

— Це все!

Ширлі поглянула на Беллу.

— Треба лише дочекатися таксі, і я поїду.

У цю мить таксі влетіло в ковані залізні ворота й спинилося, з-під коліс бризками полетів гравій.

Лінда вже кричала на весь голос:

— Чотири валізи, *amigo*, в аеропорт, *pronto*!

Ширлі повернулася до неї.

— Не обов'язково так горлати, Ліндо.

Водій вийшов з машини й почав складати валізи в багажник. Водночас вийшов водій «роллс-ройса» й відчинив задні пасажирські дверцята перед Беллою.

Вона з усмішкою повернулася до Ширлі, перш ніж сісти.

— Оце справжнє життя, еге ж, мала? Оце життя.

Водій зачинив дверцята, і скло у вікні повільно опустилося.

— Дбай про себе, люба. Побачимося в Лондоні.

Водій повільно розвернув «роллс» і поїхав геть, Белла востаннє помахала Лінді — та демонстративно не звернула уваги.

16

Ширлі почала перевіряти, чи всі валізи складені в таксі, та раптом згадала й закричала навздогін машині, що виїжджала з воріт:

— Дякую за подарунок!

Лінда здивовано поглянула на неї.

— Який подарунок?

— Ой, просто Белла приготувала для мене таку гарненьку дрібничку. Сувенір на прощання.

Лінда здавалася скривдженою: по-перше, бо сама не подумала про це, а по-друге, бо їй ніхто ніколи нічого не розповідав. Вона вже хотіла сісти в таксі, але Ширлі поклала долоню на її руку.

— Ой, що ти, Ліндо, тобі не потрібно їхати зі мною.

Лінда обернулася.

— Я поїду лише до аеропорту, гаразд? Нумо, сідай.

Вона злегка ляснула водія по потилиці, коли Ширлі всілася поруч з нею.

— Ну, *amigo*, газуй, *pronto*!

Обох дівчат втиснуло в спинки сидінь, таксі розвернулось і помчало.

* * *

Гаррі Роулінс оглянув маленьку неохайну квартиру Джиммі Ґлазьєра. Це було божевілля — ніби багатоповерхівка перенеслася з паддінґтонських нетрів у центр Ріо. У будівлі був такий само гармидер: музика зі стереосистем і транзисторів, суперечки пар і вереск дітей долітали іззовні крізь жалюзі. Кухню відгороджувала від їдальні пластикова завіса з вузьких стрічок, і він бачив, як крізь них крадькома поглядає жінка.

— Маріє! — закричав Джиммі. — Виходь познайомитися з моїм другом!

Марія вийшла із-за завіси. Вона була вагітна, на великому терміні, і в ній було щось дуже чуттєве. Довге темне волосся, заплетене у велику косу, спадало на спину. Вона кивнула Гаррі, зиркнула на Джиммі, потім повернулась і пішла на кухню.

Із Джиммі рясно тік піт, і Роулінс відчував, як його сморід наповнює маленьку кімнатку.

— Та не звертай на неї уваги, — кинув він, відкриваючи дві бляшанки пива. — Вона трохи вагітна. Чекає на ще одну дитину. Ця спека. Тут без кондиціонера просто зваритися можна, розумієш, про що я? Зваритися можна, Гаррі. Сідай!

Гаррі витяг один з кухонних стільців і сів.

— О котрій відчиняються банки, Джиммі?

Той поглянув на годинник.

— Зараз сієста, так що десь за годинку. Банк на площі.

Він підсунув стілець ближче, і Гаррі просто огорнув нудотний солодкуватий запах тіла Джиммі.

— Гаррі... У мене тут дещо намітилося в Англії. Це вірняк, присягаюся!

Гаррі не зміг стримати усмішки. Скільки разів Джиммі Ґлазьєр опинявся за ґратами через свої «вірняки, з якими завиграшки впоратися можна»?

Він поплескав його по плечу.

— Послухай, Джиммі, я тут, щоб забрати гроші, — і все. Я відійшов від справ, гаразд?

Джиммі кивнув.

— Як скажеш, Гаррі. — Він доцмулив своє пиво й відкрив нову бляшанку.

Гаррі встав.

— Я трохи змучився, Джиммі. Не проти, якщо я приляжу?

Джиммі скочив на ноги.

— Усе, чого забажаєш, Гаррі. Варто тобі лише попросити. Почувайся в мене, наче в себе вдома, розумієш, про що я? Ти був добрим до мене, Гаррі. Це мій шанс тобі віддячити.

Він далі щось белькотів, ведучи Гаррі з вітальні до ще меншого приміщення. Це була дитяча кімната з крихітним складаним ліжечком та підлогою, всипаною дитячими іграшками. Жалюзі були закриті, і все ж повітря гаряче. Джиммі ногами порозкидав іграшки з дороги й витяг брудні простирадла.

— Ось так, Гаррі. Я тебе гукну години за дві, гаразд?

Гаррі кивнув.

— Дякую, Джиммі.

Джиммі ще якусь мить покрутився біля дверей, усе з тією ж широкою усмішкою, і почимчикував назад до вітальні. За секунду Гаррі почув, як відкрилася ще одна бляшанка пива й тихе бурмотіння Джиммі та Марії — вони розмовляли португальською. Очевидно, Марія не хотіла, щоб Гаррі в них зупинявся, але зараз він був надто втомлений, щоб навіть думати про це. Лежав на ліжку, відчуваючи, як на нього тисне липка спека, а тоді провалився в сон.

* * *

Доллі розглядала аркуш із вказівками, який їй щойно дала аж надто ввічлива офранцужена помічниця містера Джерроу. Їй слід було принести із собою піжаму й темні окуляри. Операцію мали зробити за два тижні — лише тоді в містера Джерроу був вільний час. Він, очевидно, був страшенно зайнятий.

Доллі підвела очі на помічницю.

— А окуляри брати обов'язково?

— Ні, місіс Роулінс, це лише рекомендація. Будьте ласкаві прийти о пів на четверту в день операції, ми вас востаннє оглянемо й переведемо до клініки.

Доллі всміхнулася. Вона відчувала, як її буквально розриває від щастя — наче дитину, якій щойно сказали, що вона виграла приз. Вона взяла свою сумочку, коротко кивнула помічниці й вийшла на вулицю. Сонце сяяло, у неї був чудовий настрій. Усе йшло так, як вона запланувала.

Попрямувала до паркомату — до нього завжди варто підходити чимскоріш, особливо на Гарлі-стрит, — і сіла в орендований зелений «форд фієста».

«Тепер, — подумала вона, — другий етап».

Вона знайшла його ім'я в телефонному довіднику. Швидко з'ясувалося, що більшість приватних детективів пов'язані з однією великою фірмою, тож вона їх обдзвонювала далі

й далі, доки не знайшла того, хто, здається, працював самостійно. Саме такий їй і був потрібен. Його звали Віктор Морґан — із «Приватної детективної агенції Віктора Морґана».

* * *

У Віктора Морґана вже років з чотири був офіс у Кенсинґтоні, у просторій старій будівлі поблизу Кромвель-роуд. Того дня він вивчав своє останнє придбання — текстовий процесор, що полегшив його кишені на п'ять з половиною тисяч. Але він вважав, що воно того варте. За кілька місяців матиме впорядковану картотеку, що вміститься в одній шухляді. Так, скоро все обернеться на краще.

Він саме сидів заглиблений у посібник для користувачів комп'ютера, коли почув кроки біля дверей. Поглянув на годинник — місіс Марш прийшла чітко в умовлений час.

Дверна ручка засіпалася, і він вигукнув:

— Штовхайте... штовхайте, місіс Марш!

Доллі ззовні повернула ручку ще раз, з усієї сили штовхнула й влетіла в офіс.

— З вами все гаразд?

— Так, усе добре, — відповіла вона, розгладжуючи на собі одяг. — У вас двері зламалися?

Він усміхнувся.

— Треба буде колись це виправити. Хитрий замок, але згодиться, якщо до нього призвичаїтись. То сідайте.

Він зачинив за нею двері, а Доллі вивчала чоловіка. Він був високий, добряче за метр вісімдесят, і водночас огрядний. Не надто привабливий, але в ньому була теплота, що не відповідала традиційному образу приватного детектива.

Він сів за стіл, заполонивши собою крісло, і нахилився вперед.

— Ну, місіс Марш, чим я можу вам допомогти?

Доллі поклала сумочку на стіл.

— Я б хотіла, щоб ви простежили... гм... — Вона примовкла.

«Ну от, знову, — подумав Віктор, — нерішучі дружини надто соромляться зізнатися, що бажають, щоб я стежив за їхніми чоловіками».

Доллі кашлянула.

— Власне кажучи, я тут заради своєї сестри.

Віктор ніколи не міг утямити, навіщо їм треба брехати. Він поглянув їй в очі.

— Вашої сестри?

— Так. Моя сестра вважає, що в її чоловіка роман з іншою жінкою, і ми хотіли б, щоб ви простежили за її будинком і дещо дізналися про неї. Ви таким займаєтесь?

Віктор кивнув. Він таким займався. Йому це не подобалося, але правда була в тому, що саме так він і заробляв на хліб з маслом.

— Тож, — сказав він, — ви хочете, щоб я встановив стеження за жінкою?

— Так, саме так.

Він витяг аркуш паперу й почав робити нотатки — як здалося Доллі, дуже професійно.

— Гаразд. Її ім'я?

Доллі ще на мить завагалася.

— Труді. Труді Нанн.

— Гаразд. — Він кивнув. — Адреса?

Доллі продиктувала йому адресу Труді в Ізлінґтоні.

— І як надовго ви хотіли б установити стеження за місіс Нанн?

Доллі знову завагалася. Вона все як слід обміркувала, перш ніж прийти сюди, але раптом її охопило глибоке сум'яття.

— Ну... ми... Ми із сестрою хотіли б знати... де вона працює, і чи... чоловік моєї сестри навідується до неї, і з ким вона зустрічається...

— Ну звичайно, — відповів він. — Усе це входить у роботу. Але як довго ви хочете, щоб я стежив за... — він зиркнув на аркуш, — місіс Нанн? Чи міс Нанн?

— Місіс Нанн. Місіс Труді Нанн.

— Добре.

Доллі на мить замислилася.

— Ну, скільки коштують ваші послуги, містере Морґан?

Він відкинувся на спинку крісла.

— Дванадцять п'ятдесят за годину плюс витрати. Зазвичай я працюю не цілодобово — від сьомої ранку до сьомої вечора, а якщо ви хочете, щоб це була нічна зміна, я можу вийти від сьомої вечора до другої ночі. — Він усміхнувся. — З мого досвіду всі шури-мури відбуваються раніше, якщо взагалі щось таке відбувається.

Доллі це анітрохи не звеселило.

— Зрозуміло. Що ж, я б хотіла, щоб ви почали з трьох-чотирьох днів, а далі подивимось, як воно буде.

— Гаразд, чотири дні із сьомої до сьомої чи із сьомої...

— Цілодобово, — наполягала Доллі. Вона вже відкрила свою сумку й вийняла гаманець.

Ага. Він потер руки. «Ось вона, нагода», — подумав Віктор. Посунувся в кріслі до своєї нової іграшки й узявся вбивати номери. Одразу ж на екрані заблимав напис: «BOOT ERROR — BOOT ERROR — BOOT ERROR».

Доллі відірвалася від своїх розрахунків.

— Я заплачу вам наперед за два дні, гаразд? У мене вийшло 475 фунтів стерлінгів. — Вона відрахувала гроші й поклала на стіл.

На комп'ютері Морґана тепер блимало: «£ 35.02». Він сумно похитав головою.

— Ще не набив на ньому руку... Але це правильно. — Він спробував вимкнути машину. — Гм... іще одне, місіс Марш. У вас є фотокартка чоловіка вашої сестри чи якась інформація? Для початку як його звати?

Доллі геть розгубилася.

— Так, його звати Джон, гм, *Джонатан*... Джерроу... Д-Ж-Е-Р-Р-О-У. — Вона вимовила окремо кожну літеру, а потім описала Гаррі Роулінса, а Морґан кивав, ретельно все занотовуючи.

— Зрозуміло. Отже, ви хочете, щоб я стежив за Труді Нанн, а якщо з'явиться цей містер Джерроу, щоб я занотував усе — скільки він там пробуде тощо. Це все?

Доллі кивнула.

— Так, усе саме так.

Незважаючи на вибрики комп'ютера, вона подумала собі, що містер Морґан не такий простий, як здається. Зробила собі подумки зарубку: не допускати перед ним жодних промашок.

Справи було владнано, тож вона встала.

— Чи хочете ви ще щось знати?

— Ну, хотілося б дізнатися, як я можу з вами сконтактуватися.

Доллі розкрила сумочку й почала порпатися в гаманці в пошуках картки, яку взяла сьогодні вранці на рецепції готелю. Морґан знову взявся щось друкувати на своєму текстовому процесорі.

— Знайдете мене тут, якщо я вам знадоблюся.

Далі друкуючи, він зиркнув на картку, яку вона поклала йому на стіл, і сказав:

— Я не знаю, де це.

— Дуже тихе місце, просто біля «Квін Ґейт».

— І ви там будете, місіс Марш?

— Так, зможете зв'язатися зі мною там... але я сама з'явлюся.

Він усміхнувся.

— Я й не сумніваюся, що з'явитеся, місіс Марш.

Він устав, і вони потиснули одне одному руки. У нього була міцна долоня.

Коли він проводив Доллі до дверей, увійшла Гелен, секретарка кількох тутешніх офісів, у руках у неї було повно паперів.

— Ой, вибачте, будь ласка, я не знала, що ви...

— Усе гаразд, — сказала Доллі, — я саме йду.

Коли Доллі м'яко зачинила за собою двері, Гелен допитливо поглянула на Морґана.

— Щось цікавеньке?

— Не надто. — Морґан пройшов кімнатою назад до свого столу. — О, Боже правий, — мовив він, — тепер що коїться?

Машина, здавалося, почала жити своїм власним життям, принтер один за одним викидав аркуші паперу.

Гелен кинулася за ним.

— Ви поставили його на повтор!

— Прокляття, я хотів надрукувати квитанцію! Одну квитанцію!

Гелен вимкнула машину й поглянула на квитанцію.

— Ох, — зазначила вона, — готівка. Незвично для вас!

Він усміхнувся.

— Так. Погляньте, є кілька листів, які вам треба опрацювати. І те, що ви вчора вводили в машину… Боюся, доведеться це саме знову ввести сьогодні. Я все стер!

Секретарка похитала головою. Морґан узяв своє старе пальто з верблюжої шерсті, яке він носив у будь-яку пору року.

— Добре, — сказала вона. — Знаєте, тепер, коли у вас є ця машина, вам доведеться найняти мене на повний день.

Він обернувся з усмішкою.

— Люба моя дівчинко, зараз вік технологій. Коли я змушу цю машину працювати, мені навіть офіс не потрібен буде!

— Воно б непогано, та щось не віриться, — парирувала вона.

Він пішов відчиняти двері — звично сіпнув, потім звично потягнув, — але вони залишалися щільно зачиненими.

— Забудьте про свій розпрекрасний комп'ютер — чому б вам не полагодити ті двері? — мовила Гелен.

Він іще раз смикнув і відчинив їх.

— Просто справа техніки! — підморгнув секретарці й зник, наче випарувався.

Гелен зітхнула. Вона була закохана у Віктора Морґана вже майже два роки, але він залишався геть байдужим, не було жодних ознак, що він вважає її чимось, крім частини офісного обладнання.

24

Власне, він особливо не переймався нічим — хіба своїм старим автомобілем. Ішли в нього справи вгору чи вниз, а він, здавалося, не турбувався про гроші, і їй цікаво було, чи є в нього ще якесь джерело доходів. Гелен знала, що він пропрацював у поліції двадцять років, а потім пішов у відставку, щоб відкрити власну детективну агенцію, де переважно займався збором дрібних боргів, шлюбними негараздами, перемовинами під час розлучень, позовами, ордерами і, звісно, промисловим шпигунством, на якому заробляв трохи більше. Але вона також дуже багато чого не знала про Морґана, наприклад історії хлопчини на фотографії, що завжди стирчала за його книжковою шафою. Гарний хлопець, страшенно схожий на батька. Одного разу вона поцікавилася ним, запитала його ім'я. Морґан лише стенув плечима. «Не має значення, як його звати, Гелен. Його вже давно немає».

— За кордон кудись поїхав? — розпитувала вона.

— Ні, він був героїновим наркоманом, — відповів Морґан. І це було все, що він узагалі сказав.

У нього була дружина — це вона знала — і, можливо, розлучення за плечима. Але Гелен слід би було бути дуже вправним приватним детективом, щоб з'ясувати щось іще про особисте життя Морґана.

Щодо її шансів вона давно змирилася з думкою, що нічого з того не вийде. Одного разу набралася сміливості запросити його до себе на вечерю. Він погодився, на якусь мить розбурхавши її надії, і вечір вдався дуже приємний. Але далі він цьому зайти не дозволив.

Гелен зітхнула, а тоді взялася читати посібник користувача нового текстового процесора. Якщо Морґан його так і не опанує, може, їй варто за це взятися.

* * *

Ширлі зиркнула на годинник, коли таксі загальмувало в аеропорту.

— Знаєш, я не можу за ним визначити час. Боже правий, як же я шкодую, що не купила інший годинник. Як він тобі, Ліндо, подобається?

Лінда поглянула й відповіла:

— Ну, якщо ти за ним не можеш визначити довбаний час, то який у ньому сенс?

Ширлі знову кинула на нього погляд.

— Боже мій, я його догори дриґом начепила. Не дивно, що не можу втямити, котра година!

Вона простягла руку, щоб відкрити дверцята, але Лінда перехопила її.

— Розумієш, я вас не пробачу, що ви мені не сказали. Як на мене, це просто мерзенно.

— Ліндо, ми про це проговорили всю дорогу до аеропорту, — зітхнула Ширлі. — Ми з Беллою тобі не говорили, бо знали, що ти відреагуєш саме так.

— О, то ще й Белла знає, еге ж? Це просто чудесно, збіса розчудесно. Ви обидві знаєте й не розповідаєте мені!

— Ми нічого тобі не говорили, Ліндо, бо знали, що саме так усе й буде. Доллі повернулася до Англії, тому що вона...

— Вона хотіла підтягнути обличчя, так, — перебила Лінда. — Я чую, чую, ти вже чотири рази мені це казала. Але ти справді в це віриш?

Ширлі подивилася на неї.

— Чому б мені в це не вірити? Вона збиралася вирушати до Женеви, я знаю, але Белла запропонувала їй їхати до Лондона, бо там є той пречудовий хлопець — усі Беллині приятельки ходили до нього.

— Що, усі повії? Та годі тобі. Ти справді думаєш, що Доллі поїхала підтягати обличчя? Боже Всемогутній, ви обидві такі дурепи!

Ширлі починала сердитися.

— Чого це ми дурепи, Ліндо?

— Ви ніколи не замислювалися над тим, хто ще в Лондоні? Гаррі Роулінс, от хто. Чоловік Доллі. І там також наші гроші.

Ширлі відчувала, що в неї от-от увірветься терпець.

— На що ти натякаєш? — допитувалася вона.

— Я ні на що не натякаю, Ширлі, любесенька. Лише кажу: вам не здається, що це якось дивно? Доллі Роулінс у Лондоні, Гаррі Роулінс у Лондоні, і наші довбані гроші в Лондоні!

Ширлі розчахнула дверцята автомобіля.

— Ну, як на мене, то це просто чудово. Доллі за всіх нас простежить за ними, а якщо думаєш, що вона займатиметься чимось іншим, то ти помиляєшся, Ліндо!

Лінда слідом за Ширлі вийшла з машини й почала кричати до водія, що треба знайти носильника.

Ширлі порпалася у своїй сумці, шукаючи паспорт і квиток. Вона крутнулася навколо себе й кинула:

— Ліндо, годі вже! Я намагаюся знайти свої...

— Усе в тебе на місці! Ти чотири рази перевірила все в клятому таксі!

Нарешті Ширлі тримала документи в руках.

— О, так. Тож, Ліндо, тепер я йду.

— Я піду з тобою в аеропорт.

Ширлі все ще дратувалася через підозри Лінди щодо Доллі.

— У цьому немає потреби, Ліндо.

— Є потреба. Там навіть довбаного бутерброда не можна покласти, щоб його не поцупили. Ну ж бо, ходімо. Ти ж не хочеш, щоб у тебе вкрали ці розкішні валізи, — наполягала Лінда, підштовхуючи Ширлі до аеропорту.

* * *

Повернувшись на віллу, Белла гукнула Лінду й вирішила, що та, мабуть, іще в аеропорту. Вона увійшла до своєї кімнати, повитягала валізи з великих паперових пакунків. Такі само, як у Ширлі, але їй здалося, що багряний колір трохи більш вишуканий, ніж яскраво-оранжевий. Відчинивши шафу, вона не стрималася й захоплено відступила на крок. Кожне вбрання було таким особливим, так бездоганно зшитим,

з такого розкішного матеріалу! Вона дістала плаття від Норми Камалі, з підплічниками, і приклала до себе. Воно варте було кожного пенні з 280 доларів, які за нього віддала.

Белла аж надто турботливо згорнула ту сукню, а потім витягла довгу й летку, з чистого шовку. Ця коштувала не 280 доларів — аж 2523, — але ж це Хосе купив її для неї. Вона попозувала в ній перед ним, пройшлася туди-сюди, ніби на подіумі, і він просто сказав: «Якщо тобі вона подобається, люба, вона твоя». На згадку про це в неї в грудях розливалося тепло. Це було навіть смішно: з усіх чоловіків, з якими кохалася, вона не могла згадати жодного, жоднісінького обличчя, але щойно вперше побачила Хосе, то зрозуміла, що не зможе його забути. Вона ходила крамницями і в якийсь момент помітила, як він наближається до неї. Він був з іншою жінкою, розмовляв і сміявся, а вона так витріщалася, що мало в нього не врізалася. Він відступив убік, даючи їй дорогу, та й пішов далі. Вона намагалася відволіктися на шопінг, купляючи ще й ще, але коли за годину вийшла з крамниці з повними руками одягу, знову побачила його. Цього разу він був сам. І цього разу Белла звернула до нього свою найспокусливішу усмішку й сказала: «Привіт». Вони розговорилися, він запропонував її підвезти, і відтоді вона залишалася з ним. Хосе Камарана виявився старшим за чоловіків, що зазвичай її цікавили (йому було під п'ятдесят), але він був таким спокусливим і таким джентльменом. Насправді в нього було все, що вона шукала в чоловіках, ще й вишенька на торті: вона здогадувалася, що він мультимільйонер.

Белла все ще милувалася собою в дзеркалі, коли почула, як грюкнули вхідні двері. З'явилася Лінда, вперши руки в боки, і заволала, мов грім загримів:

— Красно дякую!

Белла обернулася.

— Що?

— Чому ви мені не сказали, падлюки?! Жодна з вас мені не сказала!

— Чого не сказали, Ліндо?

— Доллі. Доллі не поїхала до Женеви. Вона наплела мені довбаної брехні! Казала це просто в очі, розповідала, що вона збирається до Женеви! А вона просто повернулася до Лондона!

Белла далі згортала свій одяг.

— Ну то й що?

— А ви не думали?! — верещала Лінда. — Доллі в Лондоні, наші гроші в Лондоні, і Гаррі в Лондоні!

— Так, ми про це думали. Ну то й що?

Лінда гепнулася на ліжко.

— Трясця, повірити не можу! Доллі Роулінс, Гаррі Роулінс і наші гроші!

Белла відклала свою роботу.

— Не будь такою твердолобою дурепою, Ліндо. Доллі не повернеться до Гаррі. І вона життя ладна віддати за наші гроші!

— Та невже? Ну, ми ще побачимо, правда ж? — насупилася Лінда. — Ми ще все побачимо! — Вона збагнула, що перед нею валізи. — Що ти робиш?

— А на що схоже — граю в настільний теніс? Речі складаю, не видно хіба?

— Навіщо? Ти від'їжджаєш?

— Можна й так сказати.

— Куди ти їдеш? Ти мені нічого не говорила!

— Ліндо, я не маю все тобі розповідати. Але ти знаєш, про що ми вмовилися: нам слід розділитися, усім нам і обміняти наші гроші. А твої кляті гроші досі в бачку!

— Я візьмуся за це завтра, гаразд? — Лінда напнула губи.

Белла похитала головою.

— У тебе все завтра, Ліндо. Краще б тобі підняти свою дупу й почати вже щось робити!

— Я роблю, я займаюся дечим… Постривай, що це?

Белла обернулася з широкою усмішкою й простягла ліву руку.

— Та-дам!

Очі Лінди розширилися.

— Це каблучка з діамантом?

— Так, це діамант, Ліндо. Але подивися, де він. Поглянь, на який палець він одягнений.

У Лінди відпала щелепа, коли до неї дійшло.

— Ти до нього переїжджаєш? Оселишся в нього?

Белла обернулася з усмішкою.

— О, мала, я оселюся! Коли переступлю той поріг, мене звідти й на налигачі не витягнеш! — Вона сіла на ліжко. — О, Ліндо, там така оселя! У нього своє ранчо з фруктовими садами, басейнами… Величезне! Є і стайні, і…

— Ну, у нас є басейн, — урвала її Лінда.

— Ліндо, він хоче, щоб я жила з ним.

— Ой, то ви не збираєтеся побратися?

— Послухай, не знаю, може, я й вийду за нього заміж, Ліндо. Але головне, що я його люблю. — Белла обернулася до дзеркала, далі милуючись собою.

— Зроби мені ласку! — пирснула Лінда. — Як думаєш, що він скаже, коли дізнається?

Белла поглянула на Лінду в дзеркалі.

— Про що це ти? Про що дізнається?

— Ти розумієш, про що я — коли він дізнається!

Белла зиркнула на Лінду.

— Ти ж не думаєш, що я розповім йому про пограбування, правда?

Лінда закотила очі.

— Я не про пограбування, Белло. Як думаєш, що він відчує, коли дізнаєтеся про тебе?

— Ну, хто йому про мене розповість, Ліндо?

— Ну… ніхто… я просто кажу, що буде, якщо він якимось чином з'ясує? Він тут у політиці чи в чомусь такому, еге ж? Тобто… адже ти нічого не знаєш про нього. Він старий!

— Не намагайся змінити тему, Ліндо. Хто йому про мене розповість? Га? Якщо ти щось ляпнеш…

— Послухай, не кажи дурниць, я б нічого не говорила...

— Краще тобі мовчати, Ліндо. Це означає для мене все, і я не збираюся його втрачати, ти мене розумієш? Він найкраще, що траплялося в моєму житті, і якщо ти спробуєш усе зіпсувати, Христом присягаюся, я розтрощу тобі...

— Спробую?! — Лінда підскочила з ліжка. — Та за кого в біса ти мене маєш, Белло?

— Я не знаю, Ліндо. Знаю лише, що ти не зробила нічогісінько, а тільки скиглиш відтоді, коли приїхала сюди, і твої гроші досі стирчать у туалеті. Для тебе це також можливості, Ліндо. Чому ти не візьмеш себе в руки й не займешся чимось, як усі інші?

— Я займуся, займуся, гаразд? Просто дайте мені спокій. Усі на мене гарчать! — Лінда попростувала до ванної й грюкнула дверима.

Белла, зітхнувши, захряцнула валізи, потім віднесла їх до дверей. Як Лінді завжди вдавалося все отак вивернути? Тепер Белла почувалася недобре. Вона стала перед дверима ванної.

— Ліндо, ти звідти плануєш виходити?

— Ні! — похмуро відповіли зсередини.

— Послухай, Ліндо, ми збираємося сьогодні в «Кокосовий гай», ти мене чуєш?

Мовчанка.

— Ліндо, хочеш піти з нами сьогодні ввечері — вечеря, кабаре? Дуже вишуканий захід.

Тонкий дитячий голос запитав:

— О котрій?

— О десятій. Ми по тебе заїдемо. І, Ліндо, відклади алкоголь, гаразд? Не починай пити ще до того, як ми туди потрапимо.

Белла взяла свої валізи й вийшла.

Лінда сиділа на унітазі, і їй хотілося плакати. Чому вона не могла взяти себе в руки? Що з нею таке коїлося? Усі інші, здавалося, знали, чого хочуть і як це отримати. Але вона не була схожа на інших. Її ніколи особливо не цікавили одяг,

прикраси та все оце. Її нічого ніколи особливо не цікавило. Раптом вона відчула себе геть самотньою — такою самотньою, як почувалася чотирирічною в монастирі, коли запитала одну з черниць: «А моя мама повернеться?» — «Ні, Ліндо, мама не повернеться, але ми поруч, і ми тебе любимо». Черниця ласкаво погладила Лінду по голові, але дівчинка розуміла, що це не любов. Вона не знала ані справжньої любові, ані обіймів, її не оберігали нічиї руки, і щоразу в гостьову годину вона чекала, і кожного гостьового дня запитувала: «Моя матуся прийде зустрітися зі мною?» Але матуся так і не з'явилася.

А потім Джо. Вона була в павільйоні гральних автоматів, коли Чарлі, кульгаючи, підійшов до неї й сказав:

— Ліндо, зайди на хвилинку в підсобку.

Спочатку вона засміялася.

— Я не збираюся йти в підсобку з тобою, Чарлі. Чого ти хочеш, попритискатись зі мною?

Він похитав головою.

— Нумо, Ліндо, припини клеїти дурня. Ходи в підсобку.

Вона збагнула, що щось трапилося. Він відвів її в підсобне приміщення й зачинив двері, потім поліз у задню кишеню штанів і витяг непочату пляшку бренді. Відкрутив корок. Саме тоді вона й зрозуміла, що сталося щось жахливе.

— Що таке, Чарлі?

Він простягнув їй пляшку.

— Випий, люба.

— Щось із Джо!

— Боюся, тебе викликають до поліцейського відділка, — мовив він.

— Сталася аварія? Що трапилося, Чарлі? — Вона вже відчувала, як уся вклякає.

— Він загинув, Ліндо. Джо загинув.

І навіть тоді це все ще здавалося неправдою. Вона побувала в морзі, опізнала жахливі обвуглені рештки Джо. А далі пішла додому й почувалася тією самою дівчинкою з монастиря,

що сиділа, чекала й запитувала: «А Джо повернеться додому?» І її власний голос відповідав їй: «Ні, Ліндо, Джо не повернеться додому. Він більше ніколи-ніколи не повернеться додому».

А потім з'явилася Доллі, узяла на себе відповідальність за її життя, керувала нею й наказувала їй, що робити. Але, хоч вона й намагалася обстоювати якісь свої переконання й сперечалася з Доллі, проте провела чудовий час із дівчатами. Вона відчувала: у її світі щось відбувається. Мала визнати: вона ніколи не знала такого захоплення, її життя ніколи так не вирувало.

А тепер вони всі роз'їхалися!

Белла не бачила сумного маленького обличчя біля вікна, що спостерігало, як її «роллс-ройс» повільно котився дорогою геть від вілли. Ніхто його не бачив, і ніхто не почув ридань дівчинки, що самотньо сиділа у ванній кімнаті, — дівчинки, у якої неначебто все складалося. Тепер у неї були гроші, їй треба було лише вирішити, що робити з власним життям. Але ті гроші нічого не важили для Лінди, а життя простягалося перед нею довгим порожнім шляхом.

Такою самотньою, як тепер, без дівчат, вона ще ніколи в житті не почувалася.

* * *

Джиммі відчинив двері спальні й підійшов до ліжка, де досі міцно спав Гаррі. Штурхнув ліжко коліном.

— Гей, Гаррі! Гаррі, прокидайся! — Нахилився до нього. — Банки відкрилися, якщо тобі туди треба. Ти поспав години дві.

Гаррі розплющив очі й примружився від сонячного світла, що проникало крізь жалюзі.

— Котра година?

— Майже п'ята.

— Добре. Дякую, Джиммі.

— Випити хочеш?

Гаррі похитав головою.

Літературно-художнє видання

ЛА ПЛАНТ Лінда
Вдови. Помста
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. В. Бєлякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 30.10.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 20,16.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б
UNISOFT

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Купуйте книжки за цінами видавництва

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: **www.bookclub.ua**
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників, перекладачів, редакторів
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Ла Плант Л.

Л12 Вдови. Помста : роман / Лінда Ла Плант ; пер. з англ. Н. Третякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 384 с.

ISBN 978-617-12-7114-2
ISBN 978-1-78576-828-6 (англ.)

Доллі, Лінда, Белла та Ширлі зробили неможливе: завершили справу, яка вартувала життя їхнім чоловікам. Вони побували в самому пеклі. Здавалося б, жінкам таке не під силу. Так, якщо мова про звичайних домогосподарок — але не про вдів, які жадають помсти. Утім, незважаючи на успіх справи, найважчі випробування тільки починаються. Доллі дізнається, що її чоловік Гаррі Роулінс насправді живий, до того ж він зрадив її. Йому потрібні гроші — і він уже знає, де вони, й готовий убивати. Але жінки більше не можуть ховатися, вони втомилися постійно тікати. Треба назавжди викреслити Гаррі зі свого життя. Чи зможуть вони перехитрити цього кримінального генія? Або жінки знищать його, або він знищить їх. Іншої ради немає…

УДК 821.111

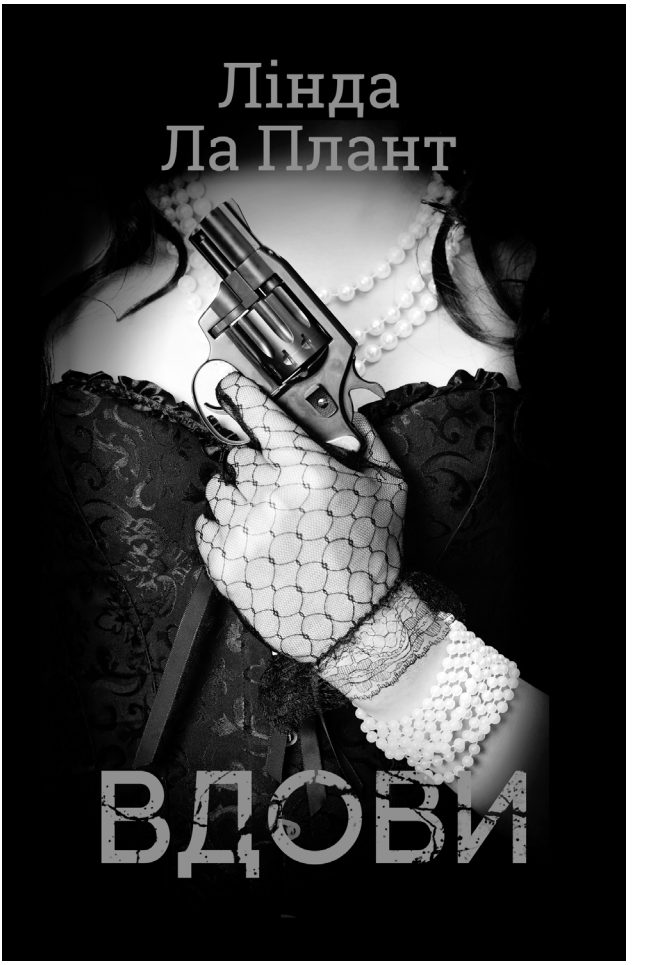

Що мають робити дружини, які втратили своїх чоловіків? Страждати, плакати, згадувати... Але Доллі, Лінда та Ширлі — не такі. Вони обирають дещо інше. Помсту. Бо їхні чоловіки не були звичайними... Коли їх убили, лишилася незавершеною їхня справа. У банківському сейфі свого чоловіка Доллі знаходить пістолет, гроші та детальні плани серії грабунків. Тих, що так і не встигли здійснити чоловіки. Доллі разом з Ліндою та Ширлі мають завершити справу своїх коханих. Та щоб протистояти місцевим головорізам і поліції, удовам потрібна четверта спільниця…